

SOMORJAI Réka

hullámverés

kifacsart citrom bennem a bánat.
a szív rostjai összekuszáltak,
keserűen. innék most valamit!
tejfölfogaid még számban,
átszűrődöm beléd, s te bennem
roncsolod szöveteimet.
gyerekkézzel nyúlsz hozzám.
ruhám alatt százmillió-
éves gyúrthegek. repedések tánca.
te mindig csodáltad a hegyeket!
de elterpeszkedsz, akár egy
csíkos nyugágyban.
hullámok játékát olvasod,
s nem a repedéseket.

felismerés

ágyadtól ágyamig
arcod fehér vonalainak görbéje mentén
naponta eltévedek.
ellenpontoz egy mozdulatlan tér,
fények és utak keresztmetszete.

a tegnap ismétli önmagát. a két év
szűretlenül, mint tejszín simul körénk.
újjászületések ál-ígéretei:
angyalfogak a reggeli tükörképben.

halhatatlan ádám és éva
hálószobánk levegőtlen paradicsomában.
az ébredésig még három perc,
majd újra üres homlokok és fogak sercegése,
koccanások. ujjak rohama a fülcimpa ellen.
rózsaszínből vörös.
maszatozunk egymás arcát, mintha
valaki mást akarnánk mögötte találni.

fiastyúk

a fiastyúkot kerestük.
törte testünk a pázsit.
közte apró kavicsok,
alig észrevehetőek.
emlékszem, az egyik
pont ott fájt, ahol neked.
anyád szemei: a csillagok
minket lestek
az égbolt kulcslyukán.
ránkhúztad a takarót.
éreztem, ahogy lassan
betölt mindent testszagod.
kulcslyuk lett szád,
sötétjében vacogok.

madárijesztés

befeszült lábujjak
lepedőt ráncoló tánca
egy illatos takaró
tested alatt.
jól ismerem ezt
a porcokig meleg érzést:
a hús alatt
az inak emlékeznek csupán.
nincs tompító légyszövet,
csak meztelen
madárijesztő testem.
kerülgetik a búzatáblát
- emléked utolsó
bevetett talaját agyamban -
a fekete varjak,
fekete seregélyek százai.